

за разлику од оних других (у које спада и Србија) који имају потребу да признају ова мањинска права. Иначе, и у теорији као и пракси, постоје терминолошке разлике или неједнако означавање субјеката (корисника) ових права. Тако се каже да се ова права и слободе гарантују националним мањинама и етничким групама, док се негде употребљава и термин народност (као код нас у Републици Србији по Уставу од 1990). Но без обзира да ли се ради о националним мањинама или етничким групама (народностима), њима се свуда признају мање-више слична права и слободе.

Може слободно да се каже да је највећи домет новог Устава Републике Србије од 2006. године (у сфери људских права и слобода) постигнут у погледу права и заштите положаја националних мањина. Та права припадника националних мањина су сада знатно проширена и разрађена у односу на она која је гарантовао претходни Устав од 1990. Нови Устав гарантује припадницима националних мањина и индивидуална (која се остварују појединачно) и колективна права (која се остварују у заједници) а забрањује било какву дискриминацију због припадности националне мањине. Ван ових права, припадници националних мањина уживају иста грађанска права као и сви остали грађани Србије, а такође су и равноправни са њима у смислу да им припада и једнака законска заштита. Припадници националних мањина равноправно са свим грађанима Србије, под истим условима, учествују у управљању јавним пословима, и ступају на јавне функције а и при запошљавању у државним органима, јавним службама и органима покрајине или локалне самоуправе мора се обезбедити њихова адекватна заступљеност. Као што је речено, права припадника националних мањина сада су обимнија, таксативно наведена и обухватају: изражавање, чување, неговање, развијање и јавно изражавање националне, етничке, културне и верске посебности, употребу својих симбола на јавним местима, коришћење свог језика и писма, коришћење свог језика у поступку пред државним и другим органима у срединама где чине већину, школовање на свом језику, оснивање приватних образовних установа, као и просветних и културних удружења (која се добровољно финансирају), означавање свог имена и презимена на свом језику као и традиционалних локалних назива, имена улица, насеља и др. у срединама где су већина, обавештавање на свом језику као и оснивање сопствених средстава јавног обавештавања. Нови Устав забрањује насилну асимилацију припадника националних мањина а њихов положај учвршћује